

mende By- og Sogneraad, hvor stort et Bidrag der for Landsfognets Vedkommende skal ydes til de til Kjøbstadens Brandvæsen medgaaende Udgifter. Det er altsaa Indenrigsministeren, der skal fastsætte det. At der ikke kunde være Tale om, at Amtsrådene skulde fastsætte det, ligger jo simpelt hen deri, at Byraadets nærmeste Autoritet og eneste Autoritet jo egentlig er Indenrigsministeren, og naar den høttagtede Justitsminister mente, at der dog ikke var Grund til at gjøre nogen Afvigelse, skal jeg kun bemærke, at dette Omraade er et fra de Omraader, Selvfstyrelsen ellers befatter sig med, meget forskjelligt, idet det dog mere eller mindre henhører til Politiet. Jeg kan ikke erkjende, at Amtmanden er uinteresseret i, hvorledes Byens Stilling er i saa Henseende, thi han skal bekræfte Vedtagten, og dette har virkelig Hovedindflydelsen paa, hvorledes Brandvæsenet i det Hele vil blive ordnet. Jeg gjentager altsaa, at der udtrykkelig staar, at By- og Sogneraadet ikke kunne bestemme, hvor stort Bidraget skal være, selv om der er Overensstemmelse mellem dem, men at det er Indenrigsministeren, der afgjør det efter at have hørt begge de vedkommende Parter.

Justitsministeren: Det er altsaa den ærede Forslagsstiller's Mening, at selv om der er Enighed mellem de kommunale Myndigheder, skal det være nødvendigt at sende Sagen ind til Indenrigsministeren for at faae hans Godkjendelse (Lh. Nielsen: Indenrigsministeren hører begge de kommunale Autoriteter!); men naar de ere enige, skal Sagen altsaa dog ind til Indenrigsministeren. Man er gaaet ud fra, at naar Byraadet og Sogneraadet med Amtsråadets Godkjendelse kunde blive enige, var det unødvendigt at sende Sagen ind til Indenrigsministeren. Det ærede Medlem vil altsaa have, at man i dette Tilfælde skal indskrænke den Frihed, som ellers ved Landkommunalloven er tillagt den kommunale Selvfstyrelse. Jeg kan ikke negte, at dette har forundret mig meget. Jeg troede, at det vilde være naturligt at lade det komme an paa en Forhandling og mulig Overenskomst mellem de nærmeste kommunale Myndigheder, det vil sige Byraadet og Sogneraadet, forbeholdende for det sidste ikke Ministerens, men Amtsråadets Godkjendelse. Forskjellen mellem det ærede Medlem og mig er altsaa, at jeg vil have, at man skal blive staaende ved Amtsråadets Godkjendelse, hvormod det ærede Medlem vil have Indenrigsministerens Godkjendelse med Tilfidesættelse af Amtsråadet.

Lh. Nielsen: Ja, havde Forslaget været saaledes, som den ærede Minister nu udtalte det, havde jeg været enig med ham, men der staar ikke at Kommunalraadene skulle høres, men tværtimod staar der, at Amtsråadet og Byraadet skulle træffe Afgjørelsen, og ere de ikke enige, træffer Indenrigsministeren Bestemmelse.

Justitsministeren: Saa har den ærede Forslagsstiller maaffte overhørt, at jeg før udtrykkelig bemærkede, at jeg Sintet havde imod, dersom det skulde anses ønskeligt for større Klarheds Skyld, ved 3die Behandling at give Paragrafen en saadan Redaktion som antydet.

Lh. Nielsen: Jeg skal da kun bemærke, at man ved at vedtage mit Forslag derved efter min Opfattelse har tilkjendegivet, at man ønsker at give Sogneraadet samme Myndighed som Byraadet, og jeg skal gjerne gaa ind paa, at det bliver Amtsråadet, som skal afgjøre Sagen, uagtet jeg ligesaa gjerne havde set, at det blev Indenrigsministeren.

Steenstrup: Da den ærede Minister jo i Principet ikke havde Noget at indvende imod Endringsforslaget under Nr. 1, og da dette Forslag kun gaar ud paa at affkere Muligheden af, at en privat Mand kommer til at lide et Tab paa Grund af Ulykkestilfælde, netop paa Grund af Ulykkens Størrelse eller tilfældig Fraværelse, haaber jeg, at Thinget vil vedtage dette Forslag uforandret. Der henvises til, at det var noget Lidt at lade Loven gaa tilbage til Landstinget for, men jeg tror ikke, at Landstinget har Noget imod at faae noget Mere at beskæftige sig med, end det for Diebliffet har.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets §§ 1—26 (se Tillæg C. Sp. 72—84)

vedtoges uden Afstemning.

1) Forslag af Steenstrup og Lh. Nielsen under Nr. 1 til § 27:

§ 2det Stykkes 1ste Linie ændres „2“ til „8“.

vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

2) Lovforslagets § 27 med den vedtagne Endring saalydende:

„Den Skade, som bevirkes ved de i foregaaende Paragraf ommeldte Foranstaltninger, betragtes som Brandskade og bliver, forsaavidt den rammer Marker og Have, den paa disse vøgende eller i samme nedlagte Afgrøbe og levende Hegn, at erstatte af Brandvæsenet.

Den, som vil paastaa Erstatning af Brandvæsenet, har snarest mulig og senest 8 Dage efter Branden at fremsætte sin Paastand for vedkommende Borgmester, som derefter har at drage Omsjorg for, at Erstatningens Størrelse fastsættes, saavidt mulig i Forbindelse med de til Bestemmelse af Brandskade paa faste Gien-